

ἦτο πάλαι ποτέ, καθημένην πρὸ τοῦ τραπέζιου τῆς καὶ ἐργαζομένην. Ῥάπτουσα μετ' ὑπομονῆς ἀνόφωνα πρὸς αὐτὸν ἐκ διαλειμμάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις γαληνίου στοργῆς· τὰ χεῖλη τῆς διχνοίγοντο, ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσιν τινα καὶ ἀνέμενε τὴν ἀπόκρισιν, ἔχουσα τὴν χεῖρα μετὰ τῆς βελόνης μετέωρον καὶ τὸ πρόσωπον ἐρωτηματικόν. . . Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίνετο λακωνικώτατα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποτόμως. . .

Ἡ χεὶρ τῆς ἔπιπτε πάλιν ἐπὶ τοῦ ῥαπτομένου ὑφάσματος, ἡ κεφαλὴ ἔκλινε ταπεινῶς χαμηλότερον καὶ ἡ σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῷ μικρῷ ὤματι, ὅπερ ἦτο ἀπρόσιτον εἰς τὴν πνοὴν τοῦ χερμιῶνος, ἀπρόσιτον εἰς τοὺς ἔξωθεν θορύβους.

Καὶ ἡ σιγηλὴ γυνὴ παρεδίδετο εἰς διαλογισμοὺς. Ἄλλὰ τί διελογίζετο κατὰ τὰς ἀρόνους ταύτας ὥρας, τὰς τοσοῦτον μακράς, τὰς τοσοῦτον μονοτόνους; Ἐν ᾧ δὲ κατερίνετο ἐκεῖνος εἰς τὰς ἐργασίας του, αἵτινες ἰκανοποιοῦν τὴν διάνοιάν του καὶ ἀναμφιβόλως καὶ τὴν καρδίαν του, χαίρων ἐπὶ τῇ ἐκάστοτε κατανικωμένῃ δυσκολίᾳ, κινούμενος ὑπὸ τῆς ὀρέξεως τοῦ εἰδέναι, ὅποιά τινα ὄνειρα ἠδύνατο νὰ εὐφράνωσι καὶ νὰ διασκεδάσωσι τὴν γυναῖκα, ἣτις δὲν ἦτο ἀκόμη μήτηρ καὶ ἣτις τοσοῦτον ὀλίγον εἶχε γνωρίσῃ τὴν πατρικὴν στοργὴν;

Τοιαύτην ἐρώτησιν νὰ ἀποτείνη πρὸς ἑαυτὸν ὁ σύζυγος δὲν ἠδύνατο βεβαίως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθήμενος ἐν γωνίᾳ ὀδοῦ ἀγνώστου πόλεως! τότε ὤφειλε, τότε, πρὶν ἐνσκήψωσιν αἱ δυστυχίαι, πρὶν περιπέσει εἰς σφάλματα, ὅτε ἡ ἀμοιβαία τῶν συζύγων πεποιθῆσις ἦτο τοσοῦτον φυσικὴ! Ἄλλ' αὐτὸς οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν τοιαύτην ἀνάγκην· καὶ πρὸς τί; μὴ δὲν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς χρηστοτάτης καὶ ἐντίμου συζύγου του; Ἦτό ποτε δυνατόν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου τῆς νὰ διανοηθῆ τι, ἢ διαυγέστατον καὶ εἰλικρινέστατον ἔχουσα τὸ βλέμμα γυνή;

Ὁ Σίμος εἶπε κατ' ἑαυτὸν, καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθέστατον, ὅτι ἐν τῇ φαινομένῃ ἐκείνῃ τραχύτητι τῶν τρόπων του, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὄθθεν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἐνυπῆρχε πολλὴ ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη πραγματικὴ.

Ναί, ἀλλ' ἐκείνη δὲν εἶχεν εἶδῃσιν! Ἐκείνη οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν, ἢ τὸ περικάλυμμα, γυνὴ δύσμοιρος, κατατεβλιμμένη καὶ καταπεπονημένη! Πόσῃν εἶχε χρεῖαν νὰ μάθῃ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνδρὸς τοῦ καθιστῶντος αὐτὴν δυστυχῆ καὶ ὁμῶς ἀγαπῶντος αὐτήν!

Ὁ Σίμος ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνκουφίσεως. Διότι ὅπως δῆποτε, ὑπῆρχεν ἔτι ἐλπίς σωτηρίας. Ναί μὲν ἡ Μαρία ὑπέφερε πολλά, ἀλλ' οὕτως εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σφάλματά του. Θὰ ἀποθῆ καλὸς σύζυγος, ἀπ' οὗ ἡδὴ συνησθάνθη τὴν κατάστασίν του· τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, οὐδὲν ἄλλο εἶχε συμβῆ ἢ ἀπλῆ τις παρανόησις, καὶ τὰ τοιαῦτα πράγματα εὐκόλως

διορθοῦνται. Ἐπὶ τῆς ξένης γῆς συνεσφιγμένοι καὶ οἱ τρεῖς, δὲν θὰ αἰσθάνωνται πολὺ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας· θὰ ἀγαπῶνται ἔτι μᾶλλον, θὰ γνωρίσωσιν ἀλλήλους πλειότερον, τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μόνον ἔχοντες πατρίδα καὶ οἰκογένειαν!

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τρία τέταρτα. Ὁ δὲ Σίμος ἐπιβάλλων βραδύ βῆμα εἰς τοὺς ἀνυπόμουνους πόδας του, ἤλθε καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ὅπου ἴστατο ἀναμένων καὶ πρὸ τῆς μεσημβρίας, διότι ἔμελλεν ἤδη νὰ ἔλθῃ ἡ Μαρία, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν βραδύτητά της· τοσαύτην χαρὰν ἠσθάνετο διότι ἔμελλε νὰ τὴν ἐπανιδῇ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Τὸ στενὸν τοῦ χώρου τοῦ ἐν τῷ Δελτίῳ ὠρισμένου διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς «Ἐστίας» μᾶς ἠνάγκασε νὰ καταχωρίσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἱστορικὴν ταύτην σημείωσιν, ἣτις ἐξεπονήθη ὡς ἀπάντησις εἰς ἀναγνώστην τῆς Ἐστίας ἐρωτήσαντα τί διαφέρει ὁ αὐτοκρατορικὸς τίτλος τοῦ βασιλικοῦ.

Οὔτε κράτους ἕκτασιν μεγαλύτεραν ὑποδηλοῖ ἡ αὐτοκρατορικὴ προσωνυμία οὔτε ἐξουσίαν τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μᾶλλον ἀπεριόριστον· ἐκ λόγων μόνον ἱστορικῶν προέρχεται τὸ ὅτι τινὲς μὲν τῶν ἡγεμόνων ὀνομάζονται αὐτοκράτορες, οἱ δὲ πλείονες βασιλεῖς. Ἄν δὲ τὰ κράτη, ὧν οἱ ἡγεμόνες ἔχουσι τὸν αὐτοκρατορικὸν τίτλον εἶνε ἐκ τῶν διασημοτέρων, τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν προσωνυμίαν τοῦ ἄρχοντος, διότι ἄλλα πάλιν κράτη ἴσα πρὸς ἐκεῖνα κατὰ τὴν δύναμιν ἢ καὶ ἰσχυρότερα κυβερνῶνται ὑπὸ βασιλείας, βασιλεῖς δὲ ἀνέκαθεν καὶ κοινῶς ἐτιμολοροῦντο οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν μὴ δημοκρατουμένων πολιτειῶν.

Τρεῖς ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἡγεμόνων ἔχουσι κυρίως τὸν αὐτοκρατορικὸν τίτλον, εἶνε δ' οὗτοι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, ὁ τῆς Γερμανίας καὶ ὁ τῆς Ῥωσσίας. Εἰς τούτους δὲ προσθετός ὁ σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ἀξίωμα ἐθεωρήθη ὡς τι ἀντίστοιχον πρὸς τὸ αὐτοκρατορικόν. Ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ ἔχομεν ἕνα αὐτοκράτορα, τὸν τῆς Βραζιλίας. Πλὴν δὲ τούτων ὁ λόγος θὰ μᾶς φέρῃ νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ Ναπολεόντος, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐν Γαλλίᾳ προσλάβει τὴν αὐτοκρατορικὴν προσωνυμίαν καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Μεξικῷ ἰδρυθείσης βραχυβίου αὐτοκρατορίας.

Ἡ λέξις αὐτοκράτωρ κατὰ τὴν περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος σημασίαν εἶνε κυρίως μετάφρασις τῆς λατινικῆς λέξεως *imperātor*, ἣτις ἐσήμαινε τὸν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν (τὸ *imperium*), τὸν στρα-

τηγόν, μάλιστα δὲ τὸν νικηφορήσαντα καὶ λαθόντα τὸ δικαίωμα νὰ τελέσῃ θρίαμβον. Πλὴν ὅμως τῆς σημασίας τῆς ταύτης προσέλαβε καὶ ἄλλην ἢ λέξις, ὅτε ἡ ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ ἱμπεράτωρος εἰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ὄχι πρόσκαιρον καὶ ἐπὶ ὀρισμένῳ θρίαμβῳ ὡς πρὸ τοῦ, ἀλλ' ἰσθίον καὶ μεταβίβαστικὸν καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους του. Ἐἶχε δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἴδιον ὁ εἰς τὸν Καίσαρα ἀποδοθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου τίτλος ὅτι προετάσσετο τοῦ ὀνόματος, ἐν ᾧ πρότερον τὸ ἱμπεράτωρ ἐπετάσσετο. Ὅθεν ἦτο κυρίως τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς δηλωτικὴ ἢ προσωνομίᾳ αὕτη τοῦ Καίσαρος. Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον καὶ καθαρώτερον προσέλαβεν ἡ λέξις αὐτοκράτωρ τὴν ἢ σχεδὸν ἔχει καὶ τώρα δύναμιν ἀπὸ Αὐγούστου, ὅστις καὶ κυρίως εἶνε ὁ πρῶτος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ. Οὗτος ποθήσας μὲν τὴν βασιλείαν, πεισθεὶς ὅμως ὅτι μετὰ δυσαρεσκείας θὰ ἤκουεν ὁ δῆμος τὸ βασιλικὸν ὄνομα, συνεκέντρωσε μὲν εἰς τὰς χεῖράς του πᾶσαν ἀληθῶς τὴν ἐξουσίαν, δὲν ἠθέλησε δὲ βασιλεὺς νὰ ὀνομασθῆ, ἀλλ' ἱμπεράτωρ μόνον. Ἐκτοτε οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες οὕτως ὀνομάζοντο, παραπλησίως δέ, ὅπως εἶνε φυσικόν, καὶ οἱ Βυζαντινοὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστοὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες Ῥωμαίων, ἀντιτιθέμενοι μάλιστα εἰς τοὺς ἀλλοθηνεῖς καὶ βαρβάρους ῥήγας.

Ἐκ τῶν ῥηθέντων γίνεται φανερόν ὅτι καταβληθέντος τῷ 476 ὑπὸ τοῦ Ὀδοάκρου τοῦ κατὰ τὴν Δύσειν ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἐξέλιπεν ἐκείθεν καὶ ὁ αὐτοκρατορικὸς τίτλος καὶ ἔμεινε μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅπου ὅμως συνεξεφέρετο μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ βασιλικὸς καὶ ὑπερίσχυε μάλιστα οὗτος παρὰ τῷ λαῷ ὡς ἑλληνικώτερος. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲ ὁ αὐτοκρατορικὸς τίτλος διετηρήθη μέχρι τοῦ 1453.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων Κάρολος ὁ μέγας ἦτο Καρλομάγνος φθάσας ἐν ἔτει 800 εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐπὶ ἡμῖσιαν σχεδὸν ἑκατονταετηρίδα ἀργοῦσαν αὐτοκρατορικὴν προσωνομίαν ἐν τῇ Δύσει ὡς τις κληρονόμος τῶν Ῥωμαίων, καὶ δὴ ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Γ' αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως καὶ μετεβίβασε τὸν τίτλον καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ 888 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου ἐν Γερμανίᾳ Καρολίδου Καρόλου τοῦ Παχέος ἐξέλιπε κυρίως εἰπεῖν πάλιν ἐν τῇ Δύσει ὁ αὐτοκρατορικὸς τίτλος ἢ ὑπὸ πολλῶν ἡμφισθητέιτο μέχρι τοῦ ἔτους 962, ὅτε Ὁθων ὁ μέγας γενόμενος κύριος τῆς Ἰταλίας ἀνέλαβεν αὐτὸν ὀριστικῶς, ἔκτοτε δὲ τὸ Γερμανικὸν κράτος ἐπισήμως ὀνομάσθη Ἄγιον ῥωμαϊκὸν κράτος τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους, οἱ δὲ ἡγεμόνες αὐτοῦ Γερμανοὶ αὐτοκράτορες, ὄχι δὲ πλέον αὐτοκράτορες τῆς Δύσεως, ὡς οἱ Καρολῖδαι.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Ὁθωνος διετήρησαν τὴν αὐ-

τοκρατορικὴν προσωνομίαν μέχρι τοῦ 1806, ὅτε ὁ Ναπολέων ὁ μέγας διέλυσε τὴν γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν, ὁ δὲ τότε αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ Β' περιορισθεὶς εἰς τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ κτήσεις ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Φραγκίσκος ὁ Α' ὡς αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, διότι ἡ γερμανικὴ αὐτοκρατορία αἰρετὴ οὔσα τὸ πρῶτον εἶχε γείνει ἀπὸ τοῦ 1438 ἐπὶ Ἀλθέρτου τοῦ Β' κληρονομικὴ εἰς τὸν Ἀψβουργικὸν οἶκον τῆς Αὐστρίας. Ἀπὸ τοῦ 1806 λοιπὸν χρονολογεῖται ἡ νέα αὐστριακὴ αὐτοκρατορία, τρεῖς μέχρι τοῦδε σχοῦσα αὐτοκράτορας, τὸν Φραγκίσκον τὸν Α' (1806—1835), τὸν Φερδινάνδον τὸν Α' (1835—1848) καὶ τὸν νῦν βασιλεύοντα Φραγκίσκον Ἰωσήφ.

Ἄλλ' ἐν ἔτει 1870 ἀνακηρυχθέντος ἐν Βερσαλλίαις ἐν τῷ μέσῳ τῆς τόσης ἐκ τοῦ πολέμου δόξης ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἡγεμόνων αὐτοκράτορος τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας, ἐγένετο πάλιν ἡ Γερμανία αὐτοκρατορία καὶ ἀνέκτησε τὸν παλαιὸν τῆς ἡγεμονικὸν τίτλον, ὅστις ὠρίσθη νὰ εἶνε διαδοχικὸς εἰς τὸν οἶκον τῶν Χοχενζόλλερν. Οὕτω δέ, διὰ τοὺς ἐκτεθέντας ἱστορικοὺς λόγους, ἔχομεν νῦν ἓνα αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ ἓνα τῆς Αὐστρίας.

Ἐν δὲ τῇ Ῥωσσίᾳ πρῶτος τῷ 1547 προσέλαβε τὸν τίτλον τοῦ κζάρου ἢ τζάρου, τούτεστι καίσαρος ἢ αὐτοκράτορος (ὅπως καὶ οἱ Γερμανοὶ διὰ τοῦ Kaiser μετέφρασαν τὸν αὐτοκρατορικὸν τίτλον) ὁ Ἰβάν ὁ Δ' ὁ Βασιλειεβιτς (υἱὸς Βασιλείου τοῦ Δ') ὁ ἐπικληθεὶς φοβερός. Ὁ τζάρος οὗτος ἐπιτυχῶς πολεμήσας πρὸς τοὺς Ταρτάρους, τοὺς Πολωνοὺς καὶ τοὺς Σουηδοὺς καὶ φοβερῶς κυβερνήσας τὴν Ῥωσσίαν, προηγάγεν οὐδὲν ἤττον ἐν τῇ πατρίδι τὰς τέχνας καὶ τὸν πολιτισμὸν, ὅσον ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δυνατὸν. Εἶνε δὲ λίαν πιθανὸν ὅτι ὅπως ὁ Κάρολος ὁ μέγας, δι' οὗς εἶχε λόγους, ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ ἑαυτὸν οἰοῦναι διάδοχον καὶ κληρονόμον τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Δύσεως προσλαμβάνων τὸν αὐτοκρατορικὸν τίτλον, οὕτω καὶ ὁ φοβερός Ἰβάν ἠθέλησε νὰ κληθῆ τζάρος κατὰ μίμησιν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς ἦτοι τῶν Βυζαντινῶν.

Οἱ Ναπολέοντες τέλος ἐκλήθησαν ἐν Γαλλίᾳ αὐτοκράτορες καὶ ὄχι βασιλεῖς διὰ λόγον εὐνόητων. Ὁ μέγας Ναπολέων, γενόμενος τῷ 1804 μονάρχης μετὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην τρικυμίαν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ θέλων μάλιστα νὰ δεῖξῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐνσάρκωσις τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης, δὲν ἦτο βέβαια πρέπον νὰ ὀνομασθῆ βασιλεὺς, ὅπως ὀνομάζοντο ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξεπροσώπων τὰς ἀντιθέτους ἀρχάς. Ἄλλως δὲ καὶ δὲν ἦτο λίαν ἀγαπητὸν εἰς τὸν λαὸν τὸ βασιλικὸν ὄνομα, ὁ δὲ Ναπολέων εὐρέθη κατὰ τοῦτο εἰς ἡν θέσιν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Αὐγούστος, οὗς μάλιστα καὶ δὲν ἀπηξίου νὰ μιμηταὶ ἐκάστοτε, αὐ-

τούς τε καὶ τὰ ῥωμαϊκὰ καθ' ὅλου πράγματα· ἀπόδειξις δὲ ἔτι καὶ πρῶτος ὑπατος εἶχεν ὀνομασθῆναι πρὶν ἢ γείνην αὐτοκράτωρ.

Κατὰ μίμησιν πλέον τῶν ἀνωτέρω, προσέλαβον τὸν τοιοῦτον τίτλον καὶ ὅσοι ἄλλοι ἡγεμόνες ἐμνημονεύθησαν ἐν ἀρχῇ τῆς μικρᾶς ταύτης πραγματείας. Καὶ ἡ μὲν Βραζιλία τῷ 1500 ὑπὸ Πορτογάλλου ἀνακαλυφθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων τῷ 1654 μετὰ πολλὰς περιπετείας ἀνακτηθεῖσα ἀνήκεν ἀνεκαθεν εἰς τὸ στέμμα τῆς Πορτογαλλίας, καὶ ἐκαλοῦντο μάλιστα οἱ βασιλεῖς τῆς χώρας ἐκείνης, οἱ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Βραγαντίας, βασιλεῖς τῆς Πορτογαλλίας καὶ τῆς Βραζιλίας. Ἐκβληθεῖσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῷ 1807 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐκ τῆς Εὐρώπης, κατέφυγεν αὕτη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ κράτους, τὴν Βραζιλίαν, ἀλλ' ὅτε τῷ 1821 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Βραζιλία, μετὰ πολλὰ γεγονότα, ὧν ἡ ἕξιστόρησις δὲν ἔχει τόπον ἐνταῦθα, ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἡγεμονόπαιδα Πέδρον τὸν Α', πατέρα τοῦ νῦν αὐτοκράτορος.

Καὶ ἐν τῷ Μεξικῷ δὲ δις ἔγεινε προσπάθεια νὰ ἰδρυθῆν αὐτοκρατορικὴ ἀρχή. Τῷ 1822 ὁ πρῶτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἰσπανίας στρατηγὸς Αὐγουστίνος Ἰτουρβίδης, κηρυχθεὶς κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς ἐν τῷ Μεξικῷ κυριαρχίας καὶ κατανικήσας τὸν Ἰσπανὸν ἀντιβασιλέα, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος ὑπὸ τὸ ὄνομα Αὐγουστίνος ὁ Α'. Ἄλλ' ἡ αὐτοκρατορία του δὲν διήρκεσε πολὺν χρόνον· ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς τῷ 1823 κατέφυγεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐκεῖθεν δὲ πλεύσας καὶ πάλιν εἰς τὸ Μεξικὸν συνελήφθη καὶ ἐτουφεκίσθη τῷ 1824 ἐν Σάν-Αντωνίω δὲ Παδίλλα. Ἀπηλλάγη οὐδὲν ἤττον τὸ Μεξικὸν τῆς κυριαρχίας τῶν Ἰσπανῶν καὶ συνετάχθη εἰς δημοκρατίαν ὀμοσπονδιακὴν, ἀλλ' ἐπέπρωτο καὶ ἄλλος νὰ πάθῃ ὅ,τι ὁ Ἰτουρβίδης. Εἶνε γνωστὰ τὰ κατὰ τὸν ἀτυχῆ ἀρχιδούκα Μαξιμιλιανόν, ὃν ἠθέλησεν ὁ Ναπολέων ὁ Γ' νὰ ἐπιβάλλῃ ὡς αὐτοκράτορα τοῖς Μεξικανοῖς.

Ὁ δὲ τῶν Ὁθωμανῶν αὐτοκράτωρ ἐκλήθη οὕτω, ὡς ἐλέγομεν ἐν ἀρχῇ, διότι τρόπον τινα ἐθεωρήθη τὸ ἀξίωμα του ὡς τι ἀντίστοιχον πρὸς τὸ αὐτοκρατορικόν. Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μαρδούου.

Σ. Κ. Σ.

Ῥωμαῖος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῶν φίλων ὅτι τὴν σὺφρονα αὐτοῦ γυναῖκα καὶ πλουσίαν καὶ ὠραίαν ἀπέπεμψε, προτείνας αὐτοῖς τὸ ὑπόδημα, εἶπε· «Καὶ τοῦτο εἶνε ὠραῖον καὶ καινουργές, ἀλλ' οὐδεὶς γνωρίζει ποῦ μὲ στενοχωρεῖ.»

ΤΟ ΜΗΛΟΝ

[Κατὰ μίμησιν τοῦ Théodore de Banville]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μόνη.)

Λοιπὸν μ' ἐξεφορτώθηκε καὶ μοναχὴ μου μένω.

(Σφίγγουσα περιπαθῶς τὸ μῆλον ἐπὶ τοῦ στήθους.)

Γιὰ ἔλα τώρα, μῆλό μου, μικρὸ, χαριτωμένο...

Τί μωροδιά! Ἐαρρεῖ κανεὶς πῶς σάν τὴν ἀναπνεύση Κάνει φτερούγια καὶ πετᾷ—

(Μετὰ μικρὰν σκέψιν.) Ποιὸς ἔξει καὶ τί γεῦσι
Θεὶ νάχη! —"Αχ, πῶς ἤθελα μιὰν ἀκρὴ νὰ δαγκάσω!

(Φερει τὸ μῆλον πρὸς τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἀποσύρει πάλιν βιαίως.)
Κι' ὁ ὄρκος μου; —Ἐκόντεψα τὸν ὄρκο νὰ ἐσχάσω.

(Ὀλιθερῶς στενάζουσα.)

Θὰ εἶν' ἀφράτο, ὀλόδροσο, γλυκὸ γλυκὸ σάν μέλι.

(Μετ' ἀποφάσεως.)

Κι' ἂν εἶνε; τόχα τί μ' αὐτὸ; καθόλου δέν με μέλει.

"Α, ναί, τὸ ἀποφάσισα· ἀκέρως θὰ τάφήσω.

'Αφοῦ τὸν ὄρκο ἐκάνα, τὸν ὄρκο θὰ κρατήσω.

(Πρὸς τὸ μῆλον μετὰ στοργῆς.)

"Ἡ "Ἡρα θεὸ νὰ σὲ χαρῆ, θεὸ νὰ σὲ φάγ' ἢ "Ἡρα

Κ' ἐγὼ γιὰ σκάσι μοναχὰ 'ς τὰ χεῖρα μου σὲ πῆρα.

(Ἐγγίζουσα τὸ μῆλον εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων.)

"Αχ! μῆλο, μηλαράκι μου, μὲ τὸ γλυκὸ σου χρῶμα,
Μάγγιζεις ἔτσι καὶ θαρρῶ πῶς μου φιλεῖς τὸ στόμα.

(Ἀκρωμένη δῆθεν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.)

Θέλεις νὰ μὲ γελᾷς ἔ, μὲ λόγια μαγεμμένα;

"Ὅμως τοῦ κάκου· δέν περνοῦν τὰ μάγια σου 'ς
[ἔμένα.]

(Δάκνει αἰφνιδίως τὸ μῆλον.)

Τί τρέλλα! Τώρα;

(Μετ' ἀδιαφορίας.)

Θάκανα καλὰ νὰ μὴν ἀρχίσω!

Μὰ τῶρ' ἀφοῦ τὸ δάγκασα, τί βγαίνει κι' ἂν τάφήσω;

(Καταβροχιζεῖς λαιμάργως ὀλόκληρον τὸ μῆλον.)

Καὶ ὁ Ἐρμῆς ποῦ θὰ ζητᾷ τὸ μῆλο νὰ τοῦ δώσω;

(Φιλαρέσκως μειδιῶσα.)

Αἱ, κάποιος τρόπος θαῦρεθῆ γιὰ νὰ τον ἡμερώσω.

"Ἐχω τὰ δύο τὰ μάτια μου καὶ τὸ γλυκὸ μου στόμα,

Καὶ σάν δὲν φθάνουν μόν' αὐτὰ—ἐγὼ 'χω κι' ἄλλ'
[ἄκμα.]

(Μετὰ πεποθησῆως.)

Γυναῖκα πῶχει ἐμμορφία ὡσάν τὴν Ἀφροδίτη

"Ὀλους τοὺς ἀνδρες ἡμπορεῖ νὰ σέρνῃ ἀπὸ τὴ μύτη.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ (εἰσερχόμενος ἀκροποδητή.)

"Α, νὰ τὴν! —Καὶ μοῦ φαίνεται κάτι μασσᾶ 'ς τὸ
[στόμα,]

Νὰ τῶφαγε τὸ μῆλό μου, ἢ μήπως τῶχη ἄκμα;
Θὰ ἰδοῦμε...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἰδίᾳ.)

Τὴν κατάφερα περιφρημα τοῦ χάχα,
Ποῦ νόμιζε πῶς ἔτσι δὰ θὰ μὲ γελοῦσε τόχα.